

Villa Limbo

Ik rijd op een onverharde, maar redelijk goed begaanbare bergweg in mijn Subaru Forester, die we liefkozend de naam 'Fijne Gozer Flippie Flink' hebben gegeven, naar de letters op zijn kenteken (bij gelegenheid ingeruild voor 'Fuck Godverde Fuck Fuck', in geval van blokkerende remmen in de file omhoog naar de Gotthardpas bijvoorbeeld). Mijn uitzicht links en rechts wordt beperkt door hoge bermen en bomen die de weg overschaduwden. Bij een tweesprong staat een verweerd houten bord waarop vaag een pijl naar rechts is te zien. 'Villa Limbo' staat daaronder, ook slecht leesbaar. Ik sla rechtsaf en als die weg een bocht omhoog naar links maakt rijd ik op een brede oprijlaan, met aan het eind een groot gietijzeren hek dat zich in een witte muur bevindt. Daarachter staat een schitterend wit gebouw. Een paleis, een grand hotel misschien, of een klooster, ik weet het niet. Maar ik wil er absoluut naartoe. Rechts van de weg is het bos inmiddels overgegaan in een olijfboomgaard en tussen de bomen door heb ik een prachtig uitzicht over een vallei met daarin een stad. Door die stad slingert een brede rivier. Ik herken ze, die stad en die rivier. Ik heb er meerdere keren over gedroomd.

Aan de bovenrand van het hek staat in sierlijk gesmede letters: *"Lasciate ogni piani, voi ch'intrate."* ("Laat al uw plannen varen, u die naar binnen gaat.") Heerlijk lijkt me dat, al je plannen laten varen. Nou had ik al weinig plannen, maar toch. Het hek zit op slot. Erachter zie ik een symmetrische paleistuin in Franse stijl, met trappen naar een hoger gelegen bordes. Vanaf dat bordes leidt een ronde trap van een paar treden naar de ingang. Die bestaat uit grote glazen deuren, als van een hotel. Ik wil er graag heen, maar via dit hek kom ik er niet.

Ik stap weer in mijn auto en sla rechtsaf voor de witte muur langs. Dat weggetje loopt dood en het kost me de nodige moeite om de auto te draaien. Ik probeer nu via de linkerkant om de muur heen te rijden en daar staan een paar auto's op een parkeerplaats die bergafwaarts op drie verschillende niveaus is aangelegd. Dat schept vertrouwen, maar aan die kant van de muur zit weliswaar een poortje, maar ook daar zit een hek in en ook dat zit op slot. Het is om gek van te worden. Misschien valt er overheen te klimmen. Terwijl ik dat probeer merk ik hoe warm het is. Erg warm. Ik zweet zo hard, dat ik onsmakelijke begin te ruiken. Halverwege blijf ik aan iets haken met mijn kleren. Waarom wil ik hier eigenlijk zo nodig naar binnen? Ik kan toch ook gewoon in mijn auto stappen, de airco aanzetten en naar die vallei rijden? Naar die stad met die rivier waarover ik al eens heb gedroomd? Dat lijkt me bij nader inzien ook heel interessant.

"Lukt het een beetje?" Omkijken gaat me in de hierboven beschreven situatie, hangend aan een hek, even niet zo makkelijk af, maar deze lijzige stem herken ik uit duizenden. Met dezelfde spottende

ondertoon interviewt filmer Frans Bromet de personen waarover hij zijn tv-series maakt. De geïnterviewden hebben nooit door dat hij ze in de maling neemt en zij gaan juist enthousiast op zijn zekerige vragen in. Tenenkrommend. Het nare is dat ik er nog de humor van inzie ook.

“Hé, Corrie!” roep ik naar achteren. “Nee, het lukt helemaal niet, zoals je ziet. Ik zit nogal vast. Wat doe jij hier trouwens? Jij was toch dood?”

“Ik? Dood? Dat méén je niet!”

“Help me nou maar eventjes alsjeblieft!”

“Ja maar natuurlijk jongen.” Cornelis kan, als hij wil, best heel galant en hulpvaardig zijn. Als hij me van het hek heeft helpen bevrijden en we elkaar hebben omhelsd vraag ik bang:

“Ben ik ook dood?”.

“Nee, maar veel scheelt het niet”, zegt-ie.

Hij opent het hek met een sleutel uit zijn zak. Samen lopen we naar de ingang van het gebouw met de glazen deuren.

“Ik moet je hier een beetje wegwijs maken”, vertelt Cornelis onderweg. “Je bent op je kop gevallen. Je ligt in coma in een ziekenhuis in Porretta en Greetje zit huilend je hand vast te houden, het lieve meisje. Heb ik niet, hè, zulke trouwe vrouwen. Jullie tweeën kunnen mij misschien helpen om de oorzaak van mijn dood te onderzoeken. Een onderzoeksteam van verdachte sterfgevallen onder leiding van jouw oom Peter probeert uit te vinden wie mij heeft doodgeslagen, opgehangen aan een boom en in onderdelen gedumpt onder jouw watervalletje en in het knollenland van je buurman.”